

Arbetet som går åt för att förflytta den gående från position x till oändligheten

Där K är kroppen, T är tiden och t är det vi inte vet

K : Gå med mig genom det här rummet så länge du vill, hur du vill

T : Gå i mig, det här rummet, hur du vill

t :

K : Positionen från vilken vi tar det första steget är redan både bestämd och obestämd. Hur börjar vi? Och vart leder vi eller förs in i förvandling, omvandling. Det vi vet

t :

K : är att vi inte kommer gå förlorade

t :

T : Det kan inte finnas ett första ord, eller ett första steg. Men reglerna fanns, före

K : Reglerna stakar ut ett spår där stegen finns redan innan de är tagna, gåendet redan i stillaståndet

t :

K : Jag stavar mig fram, och trots att jag följer vissa regler finns möjligheten för oändlig potentiell förändring

t :

T : Jag förändrar mig trots vissa regler, stavar fram möjligheten för "finns" och följer potentiell oändlighet

t :

K : Vad gör de ord vi inte uttalar med de ord vi uttalar?

T : Vad gör de steg du tar med de steg du inte tar?

t :

K: Jag följer grammatiken, jag rör mig inom en särskild syntax, för att allt som ligger utanför den ska framträda, för att jag ska få en plats att uppfatta det som *inte* är platsen ifrån. Jag undrar: hur kan vi uttala det som inte är platsen utan att det blir platsen? Gå på det som inte är golv utan att det blir golvet

t:

T: Du undrar: hur kan de steg du inte tar ändå tas?

t:

T: Stegen som en gräns, en händelsehorisont, mellan det du uppfattar som något och det du uppfattar som inget; du kan inte se de steg du inte tar annat än som de steg du inte tar, och ändå är de där, som en mörk materia

K: Ändå är orden där

K: Ändå är mörk materia där som orden

t:

T: Ändå är jag

t:

K: Jag står hela tiden i relation till det jag inte är, och det är det som gör mig möjlig. Du kan inte se det jag inte är annat än genom det jag är, och det jag gör; vi kan inte se vinden, men vi kan se vad vinden gör

T: Träden rör sig

K: Jag går

t:

K: Se på mig hur jag händer rummet

t:

T: som en antydan, snarare än utsägelsen. Hur kan du skrika så lågt

t:

K: ...

t:

T: Det som går förlorat

t:

T: medan du fortsätter omvandla steg till språk

K: Låt mig gå

T: fortsätter gå grammatiskt och räknar noga för att blotta systemet som sådant

t:

K: Fortsätta inte förlora sig

t:

K: Förlora sig, och fortsätta stava sig fram som gränsen mellan det vi vet och det vi inte

t:

t:

K: Det jag inte

t:

T: Det

t:

K: Vart tar smärta vägen i ett slutet system?

t:

Texten utgår från Mira Mutkas projekt "Gait" som genom gåendet utforskar relationen mellan dans, energi, kosmologi och språk